

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeşului

<p>Preţul abonamentului: Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 80 Lei Uu număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază şi se adresează redacţiunii „Foaia Diecezană”. iar banii pentru abonamente şi inserţiuni se trimit administraţiunii „Tipografia şi Librăria Diecezană” în Caransebeş</p>	<p>Preţul inserţiunilor Pentru publicaţiuni oficiale, concurse edlote etc. publicate de 3 ori, dacă conţin până la 150 de cuvinte 120 Lei până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Intre omul creştin şi omul bolşevic

1. Doctrina despre om a bolşevismului e puţin cam confuză. Pe cât se pare, după concepţia mai marilor bolşevici, omul aparţine unui singur plan de existenţă: existenţii fizice. Niciun fel de legătură — nici în jos cu adâncul tradiţiei şi nici în sus cu adâncul lumii spirituale — nu-i complică făptura. Omul bolşevic e fără rădăcini metafizice. Apărut la capătul unui lung popas de evoluţie, el e una cu fondul tuturor lucrurilor: cu materia. Din punctul de vedere al substratului ultim, între om şi un animal, ori între un om şi o piatră, nu-i nici o deosebire. Materie e şi animalul, şi piatra, şi omul.

Dar materia din mintea bolşevicului nu-i tot una cu materia lui Büchner sau Moleschott. Adecă nu-i ceva inert, ceva mort, cum o socoteau aceştia din urmă ci ea are în sine o putere care o pune în situaţia de a fi în continuă mişcare, în continuă prefacere. Materia din concepţia bolşevismului este *auto-dinamică*.

În prefacerile ei continui, materia a ajuns să ia felurite forme. O astfel de formă este şi omul, în făptura căruia materia a ajuns la cea mai înaltă prefacere de până acum: la spirit.

Prin spiritul său, omul stă deasupra tuturor celorlalte vieţuitoare şi poate înrăuri asupra naturii înconjurătoare. Aceasta nu'nseamnă însă — adaugă soborul bolşevic — că spiritul ar putea fi socotit ca o substanţă fiinţial deosebită de corpul pe care-l însufleţeşte. Nu. Ci spiritul, deşi influenţează asupra materiei, rămâne totuşi deofiinţă cu ea.

Faţă de idealism, a cărui teză fundamentală e că spiritul constituie elementul primordial al existenţii, bolşevismul militează pentru teza diametral opusă: materia este elementul la care se reduce orice existenţă, deci şi omul cu tot ce-i aparţine.

Pentru aceştia însă, şi idealismul şi bolşevismul sunt erezii. Cel dintâi fiindcă absoarbe materia în spirit; cel din urmă, fiindcă absoarbe spiritul în materie.

Afirmând primatul spiritului, creştinismul afirmă în acelaşi timp şi cu toată hotărârea, însemnătatea elementului corporal şi, în genere, a elementului material. Care şi acesta e creat de Dumnezeu. Recunoscând dreptul la existenţă ambelor elemente: corporal şi spiritual, creştinismul se dovedeşte a fi o concepţie realistă. O concepţie realistă — însă, care nu pune toate realităţile pe acelaşi plan, ci le ierarhizează în sensul că factorii materiali sunt subordonaţi factorilor spirituali. Aşa încât, omul creştin nu aparţine ca omul bolşevic, unui singur plan de existenţă. În concepţia creştină omul aparţine lumii spirituale, şi, în acelaşi timp, aparţine lumii materiale.

Conştiinţa apartenenţei şi la o altă lume decât la cea fizică, e de importanţă capitală pentru formarea omului: Numai o astfel de conştiinţă îi poate ascuţi simţul răspunderii şi-l pune în situaţia de a putea păstra, interior, o distanţă între fiinţa lui şi între locuri. Numai o astfel de conştiinţă îi oferă putinţa de a se salva în ceea ce are el mai specific: în calitatea lui de persoană morală.

Omul creştin are această conştiinţă. Nu o are însă, şi omul bolşevic. Şi atunci să ne mai mirăm de dispreţul acestuia faţă de demnitatea şi nobleţea omenească, faţă de acea ordine a inimii şi, în general, faţă de orice valoare spirituală?

2. Un singur fel de valori sunt respectate de bolşevici: valorile economice. Fiindcă după concepţia lor, activitatea producătoare de bunuri economice, este singura care talmăceşte fiinţa reală a omului în sânul naturii. Toate celelalte activităţi omeneşti: politică, morală, artistică, religioasă, etc., toate acestea sunt de-

terminate de activitatea economică și deci neesențiale. După bolșevism adevăratul om este muncitorul. Muncitorul cu brațele. Intelectualul e un rătăcit primejdios, întrucât abătându-se dela menirea esențială a omului: producția economică, el militează pentru valorile secundare, adică pentru valorile spirituale.

Creștinismul cunoaște și el munca producătoare de bunuri materiale. O cunoaște și o poruncește. Dar nu-i dă înțetate. Omul creștin pune în frunte activitatea spirituală. Căci, pentru el, principiul transformator al lumii nu e în materie, ci în spirit. Pentru creștin, munca nu are valoare numai întrucât e producătoare de bunuri economice, ci și mai ales pentru semnificația ei spiritual-morală.

3. În activitatea lor economică, unii oameni — continuă dascăli bolșevici — au exploatat pe alții spre folosul lor. Exploatarea aceasta a unora de către alții a dus la formarea claselor sociale. Care, în societatea modernă s'au redus la două: clasa burgheză și clasa proletară. Cea dintâi e clasa exploatatoare; cea din urmă, clasa exploatată. Între una și alta nu poate fi decât opoziție, luptă pe viață și pe moarte. Toate celelalte lupte din sânul societății și anume: luptele politice, filosofice, artistice, științifice, religioase, nu-s decât un rezultat al luptei dintre clase, Lupta de clasă ține de însăși ființa societății actuale.

Creștinismul nu ignorează clasele sociale. Dar, pentru el, clasele sociale n'au rezultat din exploatarea unora de către alții. Ci din îndeletnicirile deosebite ale oamenilor. Cari îndeletniciri la rândul lor, se întemeiază pe aptitudinile diferite ale naturii omenești. Afară de aceasta, pentru un creștin există realități sociale mai fundamentale decât clasele. Experiența arată că, mai înainte de a face parte dintr'o clasă, omul face parte dintr'o familie, dintr'o nație, dintr'o biserică, în sânul cărora nu domnește legea luptei întreolaltă, ci legea solidarității și a înfrățirii.

4. Ce urmăresc proletarii prin lupta lor? Răsturnarea clasei burgheze. Distrugerea ei și realizarea unei societăți fără clase, a unei societăți în care să nu mai fie posibilă exploatarea unora de către alții și în care toți să se simtă egali, liberi și fericiți.

Eshatologia aceasta a bolșevismului ne amintește despre ceea ce creștinismul numește Impărăția lui Dumnezeu. Această Impărăție este ținta către care tinde sau trebuie să tindă, din toate puterile lui, orice creștin. Spre deosebire însă, de societatea visată de bolșevism, care e de natură materială, externă, Impărăția creș-

tină e de natură interioară, duhovnicească. Și tocmai deaceia ea nu este numai o realitate care urmează să se înfăptuiască, ci și una prezentă. Căci cel ce se convertește la creștinism și-l trăește, acesta a și realizat în el însuși Impărăția lui Dumnezeu. Pe câtă vreme ținta bolșevismului e ceva ce aparține exclusiv viitorului. Niciunul din cei ce se convertesc la bolșevism nu apucă să se bucure de binefacerile răului pe care-l propovăduesc. Libertate, prosperitate, fericire... acestea nu există în societatea actuală, ci urmează să se realizeze cândva, într'un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Poate peste o sută de ani, poate peste o mie, poate la sfârșitul istoriei... Cine s'o poată spune lămurit?

5. Prin ce mijloace se poate realiza acest ideal?

Prin luptă, ură, violență, revoluție. Pentru societatea din închipuirea lui, bolșevicul e în continuă agitație. Urăște de moarte. Pretutindeni provoacă turburări, răsturnări, distrugerii. Și dacă ar putea, nu s'ar da la o parte să pună foc lumii întregi.

Creștinismul este și el revoluționar. Nici el nu-și așteaptă împlinirea țintei sale dela evoluția firească a lucrurilor. Ci dela transformarea radicală a omului. Dela răsturnarea atâtor situații comode; atâtor deprinderi cari satisfac inclinările firii; atâtor atitudini cari convin orgolului personal și-l cultivă. Dar trebuie să recunoaștem că revoluționarismul creștin este mai mult o stare latentă, potențială. În general în mediul creștin nu este frământare entusiastă. Nu e spirit de inițiative îndrăznețe. Nu e dinamism răscolitor. Lipsurile acestea au făcut pe mulți creștini să iasă din sânul Bisericii și să treacă în tabăra bolșevicilor, spre a căuta acolo mediul după care tânjea sufletul lor doritor, poate, de o viață mai fără opreliști, mai plină de îndrăzneți și riscuri. Vor fi găsit ei acolo ceea ce căutau? Ne'ndoim. Nu mai încape nicio îndoială însă, că de deserțiuinea lor din sânul Bisericii suntem și noi vinovați.

Acum semnele vremii arată ca bolșevismul este pe cale de prăbușire. Mai toate popoarele creștine ale Europei s'au aliniat în front unic, deslănțuind crâncen războiu contra acestui vrășmaș de moarte al crucii.

Natural, privescerea extirpării bolșevismului cuibărit, cangrenă primejdioasă, în trupul creștinătății, nu poate decât să ne bucure. Dar, în același timp, cu greu ar putea înăbuși un sentiment de profundă și amară tristețe, la constatarea, că uneori, din iubire față de Dumnezeu, trebuie să-ți distrugi pe unii dintre oameni.

D. I. Belu

Peripețiile unor finanțe *)

XVII.

Arendașii-debitori, cari contau că situația datorășilor va deveni mai favorabilă, nu s'au înșelat în așteptarea lor, căci legea de lichidare a datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 se estindea și asupra contractelor de arendare și închiriere, nefiind exceptate dela beneficiul legii arenzile și chiriile, cum era până aci.

Legea aceasta de conversiune reprezintă într'adevăr o contribuțiune la rezolvarea radicală a raporturilor dintre debitori și creditori, beneficiind de experiența făcută cu legile anterioare.

În ce privește principiul fundamental al legii, legiuitorul a avut de ales pentru determinarea raporturilor dintre debitori și creditori între devalorizarea monetei și reducerea creanțelor.

Legiuitorul din 1932 și 1933 a optat pentru soluția a doua, adică pentru amputarea creanțelor, iar ca tehnică de realizare a căutat să ajungă la o aplicare automată a reducerilor și eşalonărilor, pe care le-a acordat.

Aplicarea legii se sprijinea totuși pe prezumțiunea unui acord între debitor și creditor.

Creditorul avea posibilitatea să se supună, când însă nu o făcea însemna că a acceptat.

Aceasta e o formulă de ordin juridic, prin care se credea, că se înlătură eventuala obiecțiune de neconstituționalitate a legii conversiunii.

Așadară creditorilor li-a stat în liberă voie să accepte sau să nu accepte modul de lichidare prevăzut în lege pentru creanțele lor.

Cei ce n'au acceptat au avut să facă o declarație în acest sens în termen de 40 zile dela promulgarea legii.

Sanctiunile neacceptării, specificate în lege, erau :

a) Acordarea unui termen de grație de 10 ani cu o dobândă de 1% pe an și o eventuală prelungire de încă 5 ani;

b) Urmărirea numai a fructelor averii debitorului;

c) Recalcularea dobânzilor deja plătite sau încă datorate și

d) Exproprierea în tot sau în parte a creanțelor supuse prevederilor legii din urmă a conversiunii.

Fiind sancțiunile acestea extraordinar de grele, Consiliul eparhial a decis, că acceptă modul de lichidare prevăzut în lege și în consecință n'a înaintat declarația de protest împotriva lichidării.

O parte a arendașilor restanțieri s'a prezentat în luna Noemvrie 1934 pentru regularea, respectiv achitarea datoriei lor.

Sugerându-li-se însă din partea unor iresponsabili, că n'au să-și plătească datoriile, abia după multe explicări și capacitări, împreunate cu pierdere de timp, au pornit să curgă plățile.

Rezultatul a fost, că 33 de arendași au achitat cu suma de 29.791 lei întreaga lor datorie în capital și dobânzi cu o scădere de 70%.

Alți 33 de atendași au plătit în urma dreptului lor asigurat prin lege numai o singură rată în sumă de 18.147 lei.

Apoi s'au mai încasat :

a) 39.410 lei în prețul de abonament pentru „Foaiă Diecezană“;

b) 85.496 lei din datoriile față de Librăria și Tipografia Diecezană și

c) 103.648 lei din cele față de Fabrica eparhială de lumini.

Bilanțul acesta al încasărilor s'a prezentat destul de mulțumitor, dacă luăm în considerare, că până aci se sistase orice plată.

Și acum ne vom ocupa puțin de chestiunea depunerilor eparhiei noastre la diferite bănci românești.

În urma legii din anul 1934 institutelor de credit și economii nu li-a rămas decât sau să facă cu creditorii lor un aranjament de plată a datoriilor, sau să ceară convocarea unei comisiuni de judecare a capacității lor reale de plată.

Bazate pe dispozițiunile cuprinse în lege, băncile în frunte cu „Albina“ din Sibiu au trimis spre semnare declarațiuni cu privire la depunerile eparhiei, pentru a se reduce aceste depuneri cerând, ca organelor în subordine să li se dea autorizare de a consimți la reducerea propusă.

Consiliul eparhial, luând în considerare sugestia primită dela locuri mai înalte bisericesti, în baza concluzului adus în ședința secțiilor unite din 14 August 1934 a răspuns, că conducerea Bisericii noastre, având în vedere că depunerile eparhiei și ale comunelor bisericesti aparțin unor fonduri și fundațiuni, care au menirea lor fixată în literile de fondare, a făcut intervenție la Guvern pentru salvarea acestor depuneri, în consecință crede, că deo-

*) Vezi Nrii 10, 14, 16, 21, 24, 32, 33, 39, 45 ex. 1940, apoi Nr. 1, 4, 8, 13, 16, 17 și 22 ex. 1941.

camdată nu se poate pronunța pentru reducerea propusă, ci trebuie să aștepte rezultatul final al intervenției făcute, motivând expectativa cu nădejdea, că statul va salva depunerile bisericii.

Neurmând multă vreme nici un răspuns la memoriul adresat Ministerului de Finanțe în acest obiect, mulți și-au pierdut nădejdea, că statul va salva în întregime depunerile bisericesti, au fost însă și de aceia, cari nu s'au lăsat descurajați, depunând stăruințe în direcția de a ajunge la rezultat favorabil.

Aurel Moacă

Hramul Sf. Mănăstiri de călugărițe „sf. Ilie dela Izvor“ din Vasiova.

Este al treilea an, de când acest sfânt Lăcaș al sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul, își serbează hramul, îmbrăcat în haina tot mai strălucitoare a demnității duhovnicești pentru care a fost zidit.

Sclipind în soarele arzător din mijlocul verii, albul zidurilor bisericii, își revarsă, în fâlfăiri de aripi nevăzute, binecuvântarea ocrotitoare a rugăciunilor cari zi de zi înmiresmesc această așezare, iar palatul din preajma bisericii tronează cu maiestatea înălțimii în acest colț în care rugăciunile și munca migăloasă împletesc funie de moștenire călugărească de nădejde a mântuirii pentru sufletele credincioșilor din aceste părți și de aiurea.

Așa se motivează nenumărata mulțime de credincioși cari au venit în acest an la serbătoarea sf. Ilie înălbind înverzitele văi și coline din preajma acestei sfinte mănăstiri.

Credincioșii au venit cu o zi înainte, care singuri, care în cete, care cu litiile purtând pe steagul acestora și în inimile lor „dorul după Curțile Domnului“.

Sosesc „biruitorii pulberii“ lumea și a drumului, purtând în sufletele lor, setea vecinicii și dorul odihnei duhovnicești. Izvorul Mănăstirii din coasta dealului din față îi adapă răcoros, iar slujbele sfinte cu răcoroase adieri le mângâie fețele și le satură inimile.

Priveghierea începută în atmosferă de curată ortodoxie, în sunetul toacei și a clopotelor și în ritmul clopoțelilor cădelniței ce umple biserica de mireasmă, învăluie inimile pelerinilor în haina evlaviei adânci.

Interiorul bisericii provoacă sufletul să strige: „în Biserica slavei Tale stând în ce-

riuri ni se pare că stăm Născătoare de Dumnezeu, deschide-ne nouă Ușa Milei Tale“, și această simțire se datorește preoților acestei Mănăstiri, bătrânul ctitor Sincelul Macarie Gușcă, Protos. Vichentie Mălău și Eftimie Tănase aduși din ogorul monahal al Moldovei de fostul nostru ierarh, apoi datorită corului de maice al acestei Mănăstiri, condus cu multă dibăcie de P. C. Maică Alexandrina Colibaba stareța Mănăstirii. Acestea se împletesc de minune cu strălucirea îmbrăcămintei întregii bisericești și a covoarelor cu care este împodobită biserica de mâinile ostenitoarelor de aci, cari au știut să pună în biserica Domnului, darurile strânse cu îndemănare de furnică de râvnoasa economă a acestei Mănăstiri monahia Agnia Costică ce a cerșit aproape din fiecare sat câte un dar care pururea să pomenască și să mijlocească mila dela bunul Dumnezeu peste acest popor setos de manifestare și trăire duhovnicească.

Nimic nu este trecut cu vederea în acest loc care valorifică, cea mai mică danie — dajdia credinței străbune — prin îmbelșugatul dar al rugăciunilor, coborând mila Domnului peste „dătătorii de bună voie“ pe care îi iubește Domnul.

De aceea oricine ar fi putut să vadă în această sfântă noapte nesfârșitul șir al credincioșilor ce îngenuncheau cu nefățarnică evlavie sub epitrahilul preoților la slujbele de evlavie ce s'au continuat până către ziuă.

Pe afară: cântări ale ostașilor Domnului; îngenuncheri și rugăciuni la sfintele cruci și la Izvor și cercetări curioase a lucrurilor făcute până acum însoțite de șoptiri de laudă la adresa ctitorilor acestui sf. Lăcaș Prea Sfințitului Episcop Vasile, Prea On. Consilier Romulus Ancușa și St. Domn Consilier Dimitrie Sgăvârdea, pentru un lucru așa de măreț care deschide lumii bănățene orizonturi de realități necunoscute până acum în aceste părți.

* * *

În zorii zilei hramului rugăciunile începute dau bisericii aparența unui stup de albine, iar în fața crucii de marmoră de dinaintea bisericii lumea s'a adunat la Dumnezeasca Ungere: se slujește sf. Maslu.

Evlavia umple cărările Mănăstirii și strălucirea soarelui ce a biruit culmile dealurilor, așterne pete și lințolii aurii pe drumul șerpuitor ce aduce noi și noi pelerini, prin pâlcurile cărora se zărește trăsura ce aduce pe oaspeții din acest an: Prea On. Păr. Preșe-

dinte al Consiliului Eparhial Prot. Ic. S-for Romulus Ancușa, Dl consilier eparhial Dimitrie Sgăvârdea și neobositul și pururea tânărul P. Cucernicul Păr. Arhidiaconul Teodor Roșca, stimați și cunoscuți ostenitori și conlucrători la ctitoria acestei Mănăstiri, cari au fost mâna dreaptă a P. S. Vasile la începutul acestei Mănăstiri, iar astăzi dovada sprijinului cel mai părintesc al acestei sfinte așezări.

Lumea înșiruită festiv așteaptă, cu solemnitate venirea lor; sunt întâmpinați de P. C. Maică Stareță cu micul ei sobor de maice. Primirea este plină de recunoștință pentru stima de care se împărtășesc localnicii prin venirea Onorațiilor oaspeți.

Clopotele înflăcărează șirurile de credincioși se urcă la Troița din curtea sf. Mănăstiri unde s'a pregătit un frumos foișor pentru săvârșirea sf. Liturgii și sf. slujbă începe să desvâlue măreața Taină a cercetării celei de Sus în mijlocul acestei mări de credincioși. Răspunsurile la sf. Liturghie au fost date de corul călugărițelor, apoi corul „Oastei Domnului“ din Reșița un activ sprijinitor al Mănăstirii, și de corul bisericii ortodoxe din Bocșa Montană — ridicând fastul acestei sfinte zile cu potrivitele și alesele lor melodii.

Soborul de 7 preoți asistă cu evlavie și demnitate în slujbă pe P. O. Păr. Consilier, care după sfânta împărtășanie, pășește în fața mulțimei doritoare de cuvânt, împărtășindu-i cuvântarea P. O. Domniei Sale care isvorătă din actualitate și potrivită locului sf. Patron al acestei sf. Mănăstiri, a definit cu claritate datoria ce se impune nouă creștinilor în timpurile prin care trecem: „de a nu șchiopăta din amândouă glesnele, de a nu fi șovăitori în calea noastră slujind când lui Dumnezeu, când diavolului cu credința ori cu faptele noastre, ci întărindu-ne inimile și îndreptându-le pe calea binelui și a dreptății calea cea adevărată și bineplăcută Domnului“.

Cu o expunere magistrală înlănțuind icoane alese, citate și învățături prețioase, oratorul introduce pe credincioși în miezul învățaturii evangheliei pornind dela tabloul măreț al naturii.

Aceasta și-a schimbat decorul cu trecerea Primăverii și odată cu venirea verii într'un cadru de seriozitate se începe acțiunea febrilă a secerișului și a altor ocupațiuni legate de acest anotimp.

Dar acest anotimp aduce cu sine nu numai belșugul secerișului ci și bogăția fenomenelor și arătărilor ce se produc în decursul lui: „In cursul verii natura își arată și măreția puterilor

și câte odată se face simțit și biciul grozav al lui Dumnezeu. Măreția puterilor naturii se arată îndeosebi în duduitul tunetelor și în scânteerea fulgerelor, iar biciul lui Dumnezeu în trăsnetele ce se descarcă pe pământ precum și în revărsarea apelor în grindină, în lăcuste și în gânganii de tot felul care nimicesc și irosesc munca și truda bietului om“.

Menirea acestor arătări este de a ne trezi la realitatea unei alte vieți, *a unei alte gospodării care nu este din lumea aceasta, unde semănatul nu este numai pentru o vară și secerișul nu este numai pentru un singur an*“. și vai de acela dintre noi care va griji numai de ogorul și de câmpul său din lumea aceasta trecătoare și va uita de câmpul sufletului său și vai de acela care își va împodobi livezile și ogoarele sale cu tot felul de pomi și cu tot soiul de plante dintre cele mai frumoase și mai aducătoare de roduri și în acelaș timp nu se va griji și de grădina sufletului său: „că ce va folosi omul de va dobândi lumea toată, iar sufletul său și-l va pierde“.

Pentru aceasta arătările verii au menirea să desvâlue pe Autorul lor și să deslege însemnătatea și înțelesul lor pentru cei din lume. Autorul îl arată prorocul David și îl simte inima omului întrezărind în acestea puterea lui Dumnezeu: „*Glasul Domnului peste ape... glasul Domnului întru tărie... glasul Domnului întru mare cuvîință, glasul Domnului care sfărâmă chedrii... glasul Domnului care varsă flacără de foc... glasul Domnului care cutremură pustiul*“ iar despre însemnătatea și înțelesul glasului Domnului care se aude în tunetul norilor; acesta este glasul milei care pentru mulți însă, este și glasul mâniei; glasul milei dar și glasul judecății lui Dumnezeu. „*In zilele noastre când sau înmulțit păcatele și fărădelegile, când inima noastră sa împietrit atât de mult, când urechile noastre sunt atât de greoaie în a auzi și a asculta cuvintele și învățăturile frumoase ale Evangheliei, Domnului îi trebuie glas de tunet și foc de trăsnet pentru ca să ne facă să înțelegem că el există că există mila Domnului dar și Judecata Lui care într'o clipă poate preface în praf și în cenușă toate cele pământești*“.

Mila arătată în frumusețea și bunăstarea naturii ar fi ușor lezată de îndrăsneala noastră de a călca legea și atunci intervine posomorârea ei prin icoana turburată a unei furtuni năprasnice și iată îndată în inima noastră se ridică aceea putere tainică ce ne face să întrezărim pe Domnul. Iar dacă din multele furtuni

și trăsnete numai puțini sunt secerate de mânia lui Dumnezeu, apoi aceasta iarăși se explică prin mila lui: „Domnul nu voește moartea păcătosului ci ca să se întoarcă și să fie viu.“

Aceste învățături legate de prăznuirea Proorocului Ilie cel care a coborât foc din cer, a provocat secetă, a adus ploae, a văzut pe Dumnezeu în adiere de vânt, a făcut minuni de milostenie cu văduva din Sarepta Sidonului — toate prin intransigența credinții sale mari, impun credincioșilor adunați la acest sfânt Lăcaș ridicat în cinstea Sa, să asculte îndemnul măreț al acestui prooroc *„Să nu schiopătați și voi ca poporul lui Izrael din zilele lui Ilie, dintru amândouă glesnele, când spre Dumnezeu cel adevărat când spre Baal, ci și la bine și la rău să ridicați ochi voștri la ceruri și mereu să vă încălziți de învățăturile de suflet mântuitoare ale Evangheliei, întărindu-vă inimile și îndreptându-vă faptele spre calea cea adevărată și bineplăcută înaintea Domnului“*.

După acestea Prea On. Păr. Consilier aducând aminte credincioșilor marea milă ce a arătat Bunul Dumnezeu cu noi români prin biruința oștirii noastre desrobitoare a scumpului nostru pământ al Basarabiei și Bucovinei îndeamnă pe credincioși la laudă, mulțumiri și recunoștință pentru preamărirea milostivului Dumnezeu.

Această îndrumare trece în faptă când toată lumea în genunchi după arătarea sf. Taîne aduce rugăciuni de mulțumire prin rostul Prea On. Păr. Consilier înălțând inimile întregii asistențe care cu lacrimi în ochi se închina în acest pios cadru de simțită rugăciune la Mănăstirea Izvor.

Steagul tricolor părea că vrea să învăluie valea de bucurie națională fără de margini și toată mulțimea trimițând prinos de mulțumită cerului imploră încă putere și tărie oștirilor creștine de pe front împotriva păgânilor bolșevici.

După terminarea sfintei Liturghii s'a oficiat obișnuitul parastas pentru ctitorii răposați ai acestui sf. Lăcaș după care onorații oaspeți au urcat în palatul nou zidit unde s'au întreținut cu diferite persoane însemnate din orașelul Bocșa cari erau dornici să viziteze clădirea precum și atelierul și covoarele începute și lucrate de cuv. maice și evocând ctitoriceasca grijă a fostului lor ierarh au felicitat îndelung pe Prea On. Consilieri pentru grija și

bunăvoința ce depun cu atâta dragoste ca acest sf. Lăcaș progresând cu pași gingantici să întrecă orișice așteptare.

Urmând agapa în trapeza Mănăstirii la care au luat parte pe lângă Prea On. oaspeți, și Prea On. Păr. Protopresbiter Dr. N. Iorgovan al tractului Bocșa, P. C. Păr. P. Vucu paroh în Bocșa română care mult a sprijinit Mănăstirea cu slujbele făcute la acest sf. Lăcaș în timpul când nu avea preoți deservenți — precum și alți preoți veniți cu litia la Mănăstire, și astfel serbarea ia sfârșit.

Serbarea s'a sfârșit prin glasul de mulțumire și recunoștință al smeritei obștidela Izvor care într'o însuflețire generală urează sănătate ctitorilor și binefăcătorilor ei rugând pe Dumnezeu să trăiască ani mulți și plini de rod duhovnicesc și progres în calea lucrului lor de edificare și sporire a vieții religioase în ogorul Domnului.

În urmă credincioșii, cari în acest timp se strâneau pâlcuri, părăseau mănăstirea în dangătul clopotelor ducând în inimile lor merinde duhovnicească pentru ei, pentru cei de acasă și de pe front, având cu toții ferma convingere din constatarea făcută de ei înșiși că daniile credinței lor au durat mănăstire în care cernitele șiruri ale cetei călugărești se roagă pentru ei și pentru lume.

Ierom. Iustinian

Pomenirea Episcopului Iosif.

Implinindu-se exact Dumineca trecută 8 ani dela moartea regretatului episcop Iosif care cu multă blândețe și adâncă înțelepciune a condus eparhia noastră — peste 30 de ani ca secretar și prim-asesor — și 13 ani ca arhipăstor — din inițiativa Consiliului eparhial s'a săvârșit în biserica noastră catedrală un parastas pentru fericita odihnă a sufletului său.

Parastasul a fost săvârșit de păr. protopop ic. s-for R. G. Ancușa, președintele Consiliului eparhial, preoții Isaia Suru, Iova Firca, Cornel Pițigoii, Traian Dobromirescu, protodiaconul Teodor Roșca și diaconul Dr. Mircea Chialda.

Pomenirea răposatului episcop a mișcat profund nu numai inimile foștilor săi colaboratori, ci și pe ale acelor care i-au fost supuși fii sufletești, — în memoria cărora figura blândului chiriarh s'a întipărit deapururi nepieritoare.

Notă oficială

Nr. 4052 B. 1941.

Se publică concurs pentru primirea de studenți în Academia noastră teologică din Caransebeș pe anul școlar 1941-42, condițiunile de primire fiind următoarele:

Cererile de primire se vor înainta Consiliului eparhial prin Oficiile protopopești, până cel mult la 1 Septembrie 1941.

La cereri se vor anexa următoarele documente:

1. Extrasul de naștere dela Oficiul stării civile.
2. Extrasul din matricula botezaților;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a Seminarului teologic;
4. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, vizat de către Oficiul protopopesec;
6. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul Academiei teologice;
6. Declarația părinților sau a tutorelui, că vor suporta toate cheltuielile cu întreținerea pe-tentului în internatul Academiei teologice.

Toți studenții Academiei teologice, ai căror părinți nu locuiesc în Caransebeș, sunt obligați să locuiască în internatul academiei teologice și până cel mult la 31 Decembrie 1941, fiecare student va trebui să-și procure uniforma (reverenzi).

Se observă, că studenții cu slabe mijloace materiale, dar cu purtare bună și notați bine la studii, vor putea primi ajutoare. (burse), care se vor putea urca până la întreținerea gratuită în Internatul teologic. Aceste ajutoare se vor aproba numai după înscrierea în Academia teologică.

Caransebeș, în 24 Iulie 1941.

Consiliul eparhial.

ȘTIRI

M. S. Regele Mihai și Dl General Antonescu la Cernăuți. Zilele trecute M. S. Regele Mihai

și dl General Antonescu au vizitat Capitala Bucovinei. Acolo ca pretutindeni prin satele pe unde au trecut Înalții oaspeți au fost primiți cu nesfârșită bucurie de populația care începe să se desmetecească din coșmarul de groază bolșevică.

Să mulțumim Domnului! Să-i mulțumim cu recunoștință și adâncă evlavie că ni-a dat să vedem revenite la mază provincile cutropite de vrăjmașii noștri și ai Crucii. Cu ajutorul Lui, viteazul Conducător al Statului a recucerit pământul sfânt al Basarabiei și Bucovinei, redând fraților vetrele lor scumpe. În biserica noastră catedrală s'a săvârșit Duminecă un serviciu divin de mulțumită, citindu-se și pastorală ocazională a I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae.

S'a autorizat intrarea tuturor Românilor în Basarabia și Bucovina. Pe lângă observarea anumitor regule României și Germaniei pot călători în Bucovina și Basarabia, cari de-acum sunt realitate pentru totdeauna la trupul Patriei române.

Cununie. În 15 Iulie s'a celebrat în biserica noastră din Orșova cununia d-șoarei Elvira Câmpianu studentă în teologie cu dl Gheorghe Geția candidat la preoție. Mireasa este fiica protopopului nostru Iosif Câmpianu din Orșova iar mirele este tot fiu de protopop, păr. Ion Geția azi Consilier referent la Episcopia Timișorii. Felicitări!

Mulțumită publică. Parohia ort. rom. Orșova exprimă și pe această cale cele mai profunde mulțumiri dlui C. Tăișan pensionar în Orșova pentru frumoasa sumă de lei 60.000 donată bisericii noastre de aici pentru creierea „Fundațiunii Constantin și Elisabeta Tăișan“.

Dumnezeu să le răsplătească această jertfă din darurile sale bogate. Prot. I. Câmpeanu.

MINIST. AFACERILOR INTERNE DIRECȚIUNEA GENERALA A POLIȚIEI

Direcțiunea Poliției Judiciare Serviciul Poliției Tehnice.

TABLOU

De diferite sisteme de Semnalizare întrebuințate de agenți în serviciul dușmanului.

I. ÎN TIMPUL ZILEI.

1. Orice drapel, cârpe, rufe sau hârtie dispuse în mod convențional sau fluturate.
2. Felul cum sunt întinse rufele pe frânghie poate forma chiar un cifru convențional.
3. În zilele cu soare: oglinzi; sticlă, bucăți de metal lucioase, care reflectează lumina.

4. Diferite semne pe acoperiș sau câmp deschis.
5. Substanțe fumigene, cari prin fumul gros ce-l scot, pot semnaliza.
6. Dispoziția diferitelor obiecte colorate ca semne convenționale, sau cifru secret.

II. IN TIMPUL NOPTII.

1. Diferite semnale luminoase cu ajutorul becurilor electrice, aplicate la luminatoare, sau chiar pe coșurile fabricilor.
2. Diferite semnalizări electrice colorate, cari servesc chiar ca cifru.
3. Semnale luminoase prin aprindere și stingere succesivă.
4. Semnale luminoase prin aprinderea diferitelor substanțe, sau incendiu provocat chiar în timpul alarmei, sau aprinderea diferitelor rezervoare de gaz, benzină, ulei etc.
5. Artificii, petarde fitil bickford, brichete, în timpul alarmei.
- 6) Amestec de clorat de potasiu și sulf la care se adaugă acid sulfuric sau clorhidric.
7. Aruncarea de sodiu și potasiu în lacuri, apă sau bălți cari se aprind dând o flacără destul de vie.
8. Focuri de armă trase de particulari în timpul alarmei producând flăcări.
9. Candele aprinse în cimitire în timpul nopții, cari servesc și de punct de reper.
10. Arderea cuptoarelor de cărămidă în timpul nopții sau a diferitelor furnale în uzini și fabrici.
11. In nopțile cu lună semnalizări cu ajutorul oglinzilor sau a substanțelor lucioase.
12. Motocicletele în mers, cari pot da explozii false făcând scânteii.

Șeful Serv. Pol. Teh. ss **Dr. Liviu Dumitrescu**

Pentru conformitate, Grefier, **Indescif.**

Aviz.

In urma urcării prețului cerii și a celorlalte articole împrenuate cu fabricarea luminilor, Fabrica eparhială de lumini a fost constrânsă să urce

450 lei
kilogramul

Librăria DIECEZANĂ din Caransebeș

și a îmbogățit depozitul de
obiecte și ornate bisericesti

Onoratele Oficii Parohiale sunt rugate a ne acorda toată încrederea vizitând magazinul nostru.

SE AFLĂ DE VÂNZARE LA

FABRICA DE

LUMINI

A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi trebuincioasă la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parastase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul Bisericii noastre dreptmeritoare. ---:

Luminile se pot procura direct sau și prin epitropiile parohiale la

LIBRĂRIA „DIECEZANĂ“ CARANSEBEȘ